

Yazar Yazdığı Sürece Yazardır

– Mehmet DEMİR · 28 Mart 2011

Yazar, yazdığı sürece yazardır. Yazamıyorsa umutu bitmiş, ateşi sönmüş, yüreği boşalmış demektir. Yazarı kısırlığa iten artık hayal kurmamasıdır. Açlığa doymuştur, susuzluğu dinmiştir, vuslata ermiştir. Hedeflerine ulaşmış, beklentilerine kavuşmuştur. Öncelikleri değişmiş, arzuları tatmin bulmuş, heyecanı durulmuştur.

Yazar eğer yazarsa, yazar. Yazamıyorsa artık yüreğiyle bakma, yüreğiyle işitme, yüreğe dokunma yetisini yitirmiş demektir. Yazarın yazmaması ile yazamaması arasında fark yoktur. Yazabilen kişi yazar. Yazamıyorsa kaleminin büyüğü bitmiş, kulağındaki melodi gitmiş, ritmini kaybetmiştir. Geride yazdıkları kalmıştır ki onlar bile yazarına ait değildir artık. Yazarın sözleri bitmiş yada diyecek bir şeyi kalmamışsa, ya umudunu söndürmüş, yada yüreğindeki fırtınayı dindirmiştir.

Yazabilmek için duyabilmek gerek. Şiirin melodisini duymadan ilham kaleme inmez. Kaleme inmeyen kelimeler şiire dönmez. Şairin kalemi körelmişse yazısı silik, acıyı yüreğinde duymadıkça feryadı kısık, yüreğine odun atmadıkça ateşi sönmüş kalır. Ateşin harlanması için yüreği közlenmeli, yüreğinin közlenmesi için maşuku nazlanmalı, maşukun nazlanması için maşuka hazlanmalıdır.

Yazabilmek için görebilmek, grebilmek için de bakabilmek gerek. Yazarın nereye baktığı değil nasıl baktığı önemlidir. Gönül gözüyle bakanların, yüreklerini dolduranların kelimeleri bitmez. Yürekler çarpmadan kalem ritmini bulmada zorlanır. Ritimsiz melodilerden şiirin ezgileri dökülmez. Kalemde ezgisiz, ritimsiz, ruhsuz kelimeler dökülür ki onlar da yüreklerine dokunmaz. Yüreğe dokunmayansa zaten okunmaz.

Yazabilmek için ilham almak, ilham alabilmek için de yüreği açık tutmak lazım. Zira ilham perileri yüreğini kapatanlara seslenmez. Yüreklerine duvar örenlerin o sesi duymaları mümkün değildir. İlham alamayanların ilham verebilmesi de olası değildir artık. Yüreğine duvar örenlerin, sesini yürek duvarından öteye duyurabilmesi nafile çabadır. Yüreğini dışarıya kapatanların yürek sesi de dışarıya çıkmayacaktır. Yüreklerinde fırtınalar da kopsa sesi duyulmayacaktır. Yüreğinin sesini kendisi bile duyamayacağı için dili lal, kağıdı öksüz kalacaktır.

Yazabilmek için hayal kurabilmek, umut besleyebilmek gerekir. Hayalleri ve umutları besleyebilmek için onları sürekli sulamalı, canlı tutabilmelidir. Hayal gücü olmadan şiirin büyüğü olmaz. Hayallerini güçlü kılabilen için de güçlü bir AŞK 'a ihtiyaç vardır.

Aşk olmadan, tutkular olmadan hayal kurulamaz. Çünkü aşık olanın kimyası farklı, hayallerinin ucu açıktır. Şairi şair kılan da zaten budur. Aşkı tanımadan, aşkı yaşamadan, acısını duymadan, özlemine

tatmadan, yüregine sevdayı banmadan dilin söyledikleri kuru, kalemin yazdıkları matahtır. Kelamı şiire düşüren, şiiri dillerde dolaştıran, dizelere melodi katan, ezgisini yüreklere zerk eden, ritmini canlı kılan aşktır. Yazar, yüreğindeki AŞK'ı farketdiğinde yazar.

Sözün özü yazar yazamıyorsa ya yüreğindeki AŞK'ı tüketmiş ya da şiire olan AŞK'ını yoketmiştir.